

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **TV PRODUCTS CZ, s.r.o.**, Rybná 669/4, Praha 1, IČ: 26061333, zastoupeného JUDr. Davidem Štrosem, advokátem, Národní 32, Praha 1, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**, Štěpánská 15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.8.2011, č. j. ČOI 67839/11/O100/1000/11/Hy/Št, sp.zn. ČOI 95524/10/1000,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce (dále jen „žalovaný“), kterým potvrdil rozhodnutí ředitele České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeského a Hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3.6.2011, č. j. 10/1886/10/34/I a zamítl odvolání žalobce jako nedůvodné.

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán odpovědným za spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. h) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“) ve spojení s § 12 odst. 2 písm. a) cit. zákona a byla mu uložena pokuta ve výši 40 000 Kč.

Správní delikt žalobce spáchal dle správních orgánů tím, že v postavení prodávajícího uvedl na úvodní stránce svého internetového obchodu cenu za „mobilní telefon s dotykovým displejem“ 1590 Kč a za „multifunkční hodinky s funkcí mobilního telefonu 2 v 1“ 2590 Kč. Tato cena však nebyla úplná, neboť až po provedení dalších kroků byl spotřebitel seznámen s celkovou cenou, která byla vyšší než na úvodní stránce. Celková cena činila 1980 Kč, resp. 2980 Kč v případě multifunkčních hodinek, a sestávala z ceny zboží a z ceny příslušenství, bez něhož nebylo možné nabízené zboží zakoupit. Takto poskytnuté informace o ceně byly v rozporu s požadavky § 12 zákona o ochraně spotřebitele. Vytýkané jednání bylo zjištěno z webových stránek žalobce www.tvproducts.cz při kontrole dne 26.11.2010.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve zrekapituloval předchozí průběh správního řízení. Zdůraznil při tom, že k žalobcem podanému odvolání již jednou zrušil správní rozhodnutí orgánu prvního stupně, a že ve zrušovacím rozhodnutí vyslovil závazný právní názor, že vytýkané jednání nenaplnňuje znaky skutkové podstaty správního deliktu porušení zákazu nekalých obchodních praktik (§ 4 odst. 3 ve spojení s § 5 odst. 1 písm. b/ zákona o ochraně spotřebitele), nicméně připadá v úvahu porušení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, tj. porušení povinnosti informovat o cenách. Z tohoto právního názoru vychází prvostupňové rozhodnutí.

Žalovaný dospěl na základě obsahu správního spisu k závěru, že prvostupňové rozhodnutí vychází z potřebných skutkových zjištění a správný je též závěr, že žalobce se dopustil vytýkaného správního deliktu, který mu byl bezpečně prokázán. Řízení před orgánem prvního stupně netrpí žádnou procesní vadou s dopadem na zákonnost rozhodnutí. Žalovaný přitom zdůraznil, že se s žalobce zásadně rozchází v chápání povinnosti informovat spotřebitele o ceně podle zákona o ochraně spotřebitele. Účelem § 12 citovaného zákona podle žalovaného není (jak se naopak domnívá žalobce) zpřístupnit spotřebiteli konečnou cenu až po projití několika kroků nabídky v internetovém obchodu před samotným momentem koupě. Podle žalovaného nemůže požadavkům zákona vyhovět prodávající, který evidentně vzbuzuje zájem spotřebitele o koupi výrobků pomocí uvádění neúplných údajů o ceně vytvářejících dojem nižší ceny. Ve skutečnosti, že spotřebitel je kvůli soustavnému porušování zákona některými prodávajícími ostražitý, žalovaný neshledává důvod k větší toleranci kontrolních orgánů a ani snížení závažnosti postihovaného jednání.

Námítka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně spočívající v tom, že správní orgán pouze převzal právní kvalifikaci skutku ze zrušujícího rozhodnutí žalovaného, žalovaný odmítl, neboť shledal postup prvostupňového správního orgánu zcela správným a tento orgán odůvodnil právní kvalifikaci skutku jako porušení § 12 odst. 2 písm. a) zákoně o ochraně spotřebitele v prvním odstavci odůvodnění rozhodnutí.

Ohledně námítky týkající se odůvodnění výše pokuty žalovaný nejprve odmítl tvrzení žalobce, že správní orgán prvního stupně zaměnil způsob spáchání správního deliktu s jeho skutkovou podstatou. Správní orgán prvního stupně totiž v odůvodnění rozhodnutí neustal pouze u konstatování, že žalobce porušil informační povinnost podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele (tj. skutkové podstaty správního deliktu), ale popsal též způsob spáchání deliktu, kterým v konkrétním případě bylo promítnutí skutkové podstaty do konkrétního jednání a postupu, jímž k naplnění skutkové podstaty došlo. Na základě tohoto popisu správní orgán posoudil jednání žalobce jako závažné; s tímto hodnocením se žalovaný ztotožnil.

Žalovaný dále odmítl námitku, že vytýkaným jednáním nemohlo dojít k zákonem požadovanému následku spáchaného správního deliktu. Podle žalovaného je totiž vytýkaný správní delikt deliktem tzv. obrozovacím, tj. pro jeho spáchání není třeba prokazovat, že konkrétním spotřebitelům byla způsobena škoda. Žalovaný spatřuje možné následky spáchaného deliktu minimálně ve ztrátě času, který spotřebitel věnoval zjišťování skutečné ceny. Zároveň upozorňuje, že žalovanému nic – kromě snahy o přilákání pozornosti spotřebitelů – nebránilo v zahrnutí ceny nutného příslušenství do ceny uvedené již na úvodní straně e-shopu.

Konečně žalovaný přisvědčil žalobci, že prvostupňové rozhodnutí výslovně neoznačuje jednotlivé okolnosti spáchání deliktu, z textu rozhodnutí je nicméně patrné, které okolnosti vzal správní orgán v úvahu při ukládání pokuty (jednání se týkalo dvou druhů výrobků za určitou cenu). K námitce neodůvodněných rozdílů ve výši ukládaných pokut žalovaný uvedl, že každý případ má být vždy hodnocen individuálně a s přihlédnutím

k majetkovým poměrům pokutovaného a odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16.11.2004, sp.zn. 10 Ca 250/2003. Výši pokuty uloženou prvostupňovým rozhodnutím považuje žalovaný za přiměřenou a při zvážení všech zákonných kritérií se s ní ztotožnil. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 16/2007 – 57 nepovažuje za přílehavý, neboť se týkal jiného typu subjektu, rozhodnutí č. j. 3764-10-06 se týkalo jiného správního deliktu (šlo o nekalé obchodní praktiky) a významně levnějšího výrobku, jde též o případ pokuty uložené před 5 lety.

Z uvedených důvodů tedy žalovaný nepovažoval odvolání za důvodné a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba. Žalobce napadenému rozhodnutí vytýká, že spočívá na nesprávném právním hodnocení a je nepřezkoumatelné. Žalovaný pak též žalobci částečně upřel právo na dvouinstanční správní řízení.

Konkrétně žalobce v *prvním žalobním bodu* napadá rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatečném odůvodnění, resp. v nevypořádání se s odvolacími námitkami.

Žalobce tvrdí, že správní orgán prvního stupně pouze převzal právní kvalifikaci vytýkaného jednání ze zrušujícího rozhodnutí žalovaného, aniž by se vypořádal s jejím odůvodněním. Nereagoval tak na sporné skutečnosti namítané žalobcem; zejména se nezabýval otázkou, zda je vytýkané jednání porušením informační povinnosti prodávajícího dle zákona o ochraně spotřebitele (konkrétně co je informací o ceně u internetového prodeje, ke kterému okamžiku prodeje se cena posuzuje a jaká je povaha internetové stránky fungujících mj. jako internetový obchod s ohledem na uvedené otázky). Žalobce trvá na svém tvrzení, že správní orgán prvního stupně se s těmito otázkami nevypořádal; odmítnutí své odvolací námitky žalovaným proto žalobce považuje za nepřipadné.

Žalobce dále namítá, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou směřující k posouzení jednání žalobce, v níž odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 16/2007 – 57, podle něhož má prodávající informovat spotřebitele o konečné ceně ještě předtím, než spotřebitel učiní rozhodnutí o uzavření kupní smlouvy. Žalovaný se dle žalobce namítaným rozsudkem zabýval pouze v souvislosti s výší uložené pokuty, nikoliv v otázce spáchání správního deliktu.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá, že mu žalovaný svým postupem upřel právo na dvouinstančnost správního řízení, protože prvostupňový správní orgán právní kvalifikaci jednání žalobce neodůvodnil a žalobce proti ní nemohl v řádném odvolacím řízení uplatnit své námitky.

Žalobce proto nyní v žalobě uvádí, že specifika internetového obchodu s nutným postupem, kterým musí spotřebitel projít, aby si mohl výrobek zakoupit, požadavky § 12 zákona o ochraně spotřebitele splňují; i konkrétní webová stránka žalobce zaručuje, že spotřebitel je o ceně řádně informován. Dle žalobce „*rozhodujícím momentem pro posouzení toho, zda spotřebitel měl možnost učinit informovanou volbu a zda skutečně věděl, co a za jakou cenu kupuje, je u internetového obchodování moment konečné volby spotřebitele.*“

Ve třetím žalobním bodu žalobce nesouhlasí s výkladem účelu § 12 zákona o ochraně spotřebitele, jak jej učinil v napadeném rozhodnutí žalovaný. Takový výklad žalobce považuje za extenzivní a přesahující meze správního uvážení a je rovněž v rozporu se

současným konceptem průměrného spotřebitele a jeho ochrany. Podle žalobce je účelem § 12 zákona o ochraně spotřebitele zajištění povinnosti informovat spotřebitele pravdivě o ceně výrobku tak, aby mohl učinit kvalifikovanou volbu a rozhodnutí o nákupu s ohledem na skutečnou cenu a povahu zboží. V předmětné věci žalobce shledává podstatným, že nabídka a zakoupení výrobku nespočívá v jednom kroku (představení výrobku a okamžitá koupě), ale v celé prezentaci na internetu a celkem tří kroků objednávky. Úvodní část webové stránky v tomto případě slouží jako předběžná nabídka. Žalobce ji připodobňuje ke vstupu do kamenné prodejny, kde spotřebitel svou koupí pouze zvažuje, ještě však nečiní volbu a neuzavírá obchodní transakci, neboť nemá přesné informace o povaze zboží a jeho ceně. Za informaci o ceně tedy žalobce ve smyslu § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele považuje celkovou informaci, která je spotřebiteli jasně poskytnuta ve chvíli, kdy se rozhoduje, zda zboží koupí či nikoli.

V rozhodnutí žalovaného žalobce shledává snahu nikoliv chránit průměrného spotřebitele, ale působit nad rámec předmětu a účelu ochrany zákona o ochraně spotřebitele. V souvislosti s uvedeným žalobce odkazuje na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu, která vychází právě z konceptu „průměrného spotřebitele“; ten má *„dostatek informací, je v rozumné míře pozorný a opatrný...“*. Ve vyjádření žalovaného, že skutečnost, že spotřebitelé jsou na neúplné ceny zvyklí a jsou ostražití, nesnižuje závažnost jednání, shledává žalobce právě snahu o ochranu „podprůměrného spotřebitele“. Z tohoto důvodu považuje žalobce výklad žalovaného za nesprávný.

Závěrem žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, neboť je založeno na nesprávném právním posouzení zákona o ochraně spotřebitele a je nejasné a nepřezkoumatelné.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel její důvodnost a setrval na názoru, že prvostupňové rozhodnutí dostatečně odůvodňuje užití právní kvalifikace skutku, a to ve své úvodní části.

Žalovaný odmítá, že by žalobci odňal právo na dvouinstanční správní řízení; ve svém rozhodnutí se vyjádřil k odvolacím námitkám a nenapravoval žádné zásadní nedostatky odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

Námítku, že se nevypořádal s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 16/2007 – 57, žalovaný odmítá, neboť výslovně v napadeném rozhodnutí uvedl, že odkazovaný případ se týkal jiného správního deliktu a jiného typu subjektu; nelze jej tedy na posuzovanou věc použít.

Konečně v otázce výkladu informační povinnosti podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele žalovaný trvá na svém výkladu, který vyžaduje po prodávajícím, aby ve všech částech nabídky ve svém internetovém obchodě uváděl cenu, která nevzbuzuje zdání, že je nižší než cena, za kterou lze zboží skutečně koupit. Takový výklad nepovažuje za extenzivní. V této souvislosti žalovaný odmítá i paralelu se vstupem do kamenné prodejny, neboť v posuzovaném případě nebyl spotřebitel lákán obecnou informací o slevách zboží, ale zcela konkrétní nabídkou určitého zboží za cenu, která se posléze ukázala být neúplnou. Žalovaný též odmítá, že by chránil „podprůměrného spotřebitele“; skutečnost, že běžný spotřebitel pravděpodobně zaznamená, že skutečná cena zboží je vyšší, nemůže sloužit jako argument ve prospěch lákání zákazníků na nereálné ceny.

Závěrem žalovaný navrhl soudu zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem neprojeвили nesouhlas (§ 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“).

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), přihlédl též k vadám, jež musí zkoumat z úřední povinnosti (§ 76 odst. 2 s.ř.s.). Při rozhodování vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu; dospěl při tom k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu Městský soud v Praze ověřil, že správní orgán prvního stupně zjistil dne 23.9.2010, že žalobce na svých webových stránkách www.tvproducts.cz nabízel v sekci elektro „mobilní telefon s dotykovým displejem“ za cenu 1590 Kč a „multifunkční hodinky s funkcí mobilního telefonu 2v1“ za cenu 2590 Kč. Po zobrazení detailního popisu zvoleného produktu (kliknutím na jeho název) bylo v závěru popisu vedeno, že produkt se dodává „pouze s příslušenstvím (sluchátka, nabíječka, USB kabel, ...) za 390 Kč, celková cena 1980 Kč“, resp. v případě multifunkčních hodinek „pouze s příslušenstvím za 390 Kč (baterie, USB kabel, napájecí adaptér, manuál, stylus, dárkový obal), celková cena 2980 Kč“. Při vložení produktů do „košíku“ (kliknutím na ikonu „koupit“ na úvodní stránce či „objednat“ na stránce detailního popisu produktu) se objevila cena za produkt 1590 Kč, resp. 2590 Kč a za příslušenství 390 Kč, a poté i celková cena 1980 Kč, resp. 2980 Kč. Produkt nebylo možno objednat samostatně, bez příslušenství.

Městský soud v Praze se nejprve zabýval námitkami, kterými žalobce napadá přezkoumatelnost napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí (první a druhá žalobní námitka). Pokud by totiž tyto námitky shledal důvodnými, nemohl by se soud již z podstaty věci zabývat dalšími námitkami, směřujícími k meritu věci.

Pokud jde o námitku pouhého převzetí právní kvalifikace skutku ze zrušujícího rozhodnutí žalovaného (rozhodnutí ze dne 20.4.2011, č. j. ČOI 28359/11/O100/1000/11/Hy/Št), aniž by její užití na posuzovaný případ odůvodnil, Městský soud v Praze ji neshledal důvodnou.

Lze konstatovat, že ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že pokuta ve výši 40.000 Kč se ukládá „pro porušení ustanovení § 12 odst. 2 písmena a) a naplnění skutkové podstaty ustanovení § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se jmenovaná společnost v postavení prodávající dopustila tím, že uvedla informaci o ceně výrobků (mobilní telefon s dotykovým displejem a multifunkční hodinky s funkcí mobilního telefonu), která je neúplná a vzbuzuje zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti, když na úvodní stránce internetového obchodu byla uvedena cena mobilního telefonu s dotykovým displejem 1590,- Kč a cena multifunkčních hodinek s funkcí mobilního telefonu 2v1 2590,- Kč, což vzbuzovalo ve spotřebiteli zdání, že za tyto ceny lze uvedené výrobky zakoupit. Po provedení dalších kroků byl spotřebitel seznámen se skutečnou prodejní cenou výrobků, která však byla vyšší než-li cena deklarovaná na úvodní stránce, a to mobilní telefon s dotykovým displejem 1980,- Kč a multifunkční hodinky s funkcí mobilního telefonu 2980,- Kč. Takto poskytnuté informace o ceny výrobků byly v rozporu s požadavky zákona, jak bylo zjištěno při kontrole webových stránek www.tvproducts.cz zahájené dne 26.11.2010.“

Z takto formulovaného výroku je zřejmé, jakého jednání se žalobce dopustil a jaký správní delikt je v něm spatřován. Požadavky kladené na výrok rozhodnutí zákonem (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) a judikaturou správních soudů (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Ani námitku spočívající v absenci odůvodnění zvolené právní kvalifikace v prvostupňovém rozhodnutí, neshledal soud úspěšnou.

Z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán považoval za klíčové, že ceny uvedené na úvodní stránce internetového obchodu vzbuzují zdání nižší ceny, než jaká je ve skutečnosti, neboť za cenu 1590 Kč (resp. 2590 Kč) nebylo možné výrobky zakoupit. Tyto skutečnosti uvedl prvostupňový orgán jednak v samotném výroku a jednak v prvních dvou odstavcích odůvodnění (str. 2 rozhodnutí). Je pravdou, že si lze představit i pregnantnější a lépe strukturované odůvodnění, nicméně soud přihlédl ke skutečnosti, že prvostupňový orgán byl při svém rozhodování již vázán právním názorem obsaženým ve zrušujícím rozhodnutí žalovaného (rozhodnutí ze dne 20.4.2011). Tento závazný právní názor byl žalobci znám a žalobce měl již možnost se v pokračujícím správním řízení k němu vyjádřit (viz sdělení ze dne 12.5.2011, č. j. 10/1886/10/34). V napadeném rozhodnutí pak žalovaný ještě odůvodnění správního orgánu prvního stupně rozvedl na str. 3 rozhodnutí, v němž také reagoval na odvolací námitku žalobce. Z tohoto pohledu je tedy lichá také námitka, že žalovaný žalobci upřel právo na dvouinstanční správní řízení.

Soud se neztotožnil ani s námitkou, že žalovaný se nevypořádal s jeho odvolacími námitkami. Všemi těmito námitkami, a to včetně odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 16/2007 – 57, směřoval žalobce k tomu, že pro naplnění informační povinnosti podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele postačí, když je spotřebitel s konečnou cenou seznámen v průběhu nákupu v internetovém obchodě před odesláním objednávky, tj. před učiněním svého rozhodnutí o koupi. Z napadeného rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, že žalovaný však jednoznačně s touto argumentací nesouhlasil, považuje ji za postrádající smysl (srov. str. 3 napadeného rozhodnutí; konkrétněji viz níže při hodnocení třetího žalobního bodu). Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů je tak nedůvodná.

Konečně pak třetí žalobní námitkou žalobce napadá meritorně otázku naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s § 12 odst. 2 písm. a) téhož zákona. Podle těchto ustanovení se „*prodávající [...] dopustí správního deliktu tím, že [...] informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12*“, podle kterého „*informace o ceně nebo okolnost, že informace je neúplná anebo chybí, nesmí zejména vzbuzovat zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti*“.

Žalobce zde zdůrazňuje specifika internetového prodeje, při němž spotřebitel musí nutně před konečným rozhodnutím projít několika kroky objednávky, proto tedy dle žalobce postačí, je-li o konečné ceně informován právě před konečným rozhodnutím, tj. odesláním objednávky. Žalovaný naproti tomu trvá na tom, že spotřebitel má být informován o konečné ceně od samého počátku, tj. od prvního vstupu na webové stránky prodejce s vyobrazením ceny produktu.

Městský soud v Praze předně poukazuje na výklad, který přijal zdejší soud již v rozsudku ze dne 2. 3. 2006, č. j. 11 Ca 203/2005 - 30, (publikován pod č. 898/2006 Sb. NSS.), v němž dospěl k závěru, že „*povinnost prodávajícího informovat spotřebitele o ceně výrobků podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele je splněna jen tehdy, pokud jsou poskytované informace spotřebiteli přístupné okamžitě bez toho, že by byl nucen činit jakýkoliv úkon směřující k zjištění ceny konkrétního výrobku*“. Toto rozhodnutí tedy rovněž akcentovalo, že po spotřebiteli nelze požadovat vyvíjení zvláštní aktivity při zjišťování ceny výrobku; naopak zdůraznilo, že by informace o ceně měly být spotřebiteli dostupné bezprostředně bez nutnosti činit další úkony ke zjištění ceny výrobku. Tento názor je stále přijímán v rozhodovací činnosti správních soudů, a to včetně Nejvyššího správního soudu; mj. v rozsudku ze dne 2.10.2007, č. j. 3 As 16/2007 – 57, z poslední doby pak např. rozsudky ze dne 26.6.2013, č. j. 6 As 3/2013-16 nebo ze dne 16.5.2013, č. j. 7 As 24/2013-28.

V posuzované věci neshledal zdejší soud důvod, aby se od vyslovených závěrů odchýlil. Takovým důvodem nemohou být ani specifika internetového prodeje, na něž žalobce poukazuje. Je-li znakem skutkové podstaty to, že informace o ceně *vzbuzuje zdání, že cena je nižší*, než jaká je ve skutečnosti, je zřejmé, že spotřebitel musí být od samého počátku informován o ceně ve stejné výši (resp. případně vyšší, takový postup by však mohl být těžko úspěšný z marketingového hlediska). V tomto ohledu soud souhlasí s žalobcem, že nabídka výrobku a jeho koupě musí být vnímány jako celek. Vyskytne-li se totiž v kterémkoliv kroku výběru či objednávky v internetovém obchodě cena za konkrétní výrobek nižší, než je skutečná cena tohoto výrobku, dojde k naplnění skutkové podstaty správního deliktu. V tomto ohledu je nepřiléhavá žalobcova paralela s reklamními poutači u vchodu do kamenné prodejny. Pokud by totiž (v hypotetickém případě) na takovém poutači byl uveden jeden konkrétní výrobek a u něho konkrétní cena, která by se však lišila od ceny za tento výrobek uvedené dále v prodejně u tohoto výrobku, prodejce by se též dopouštěl správního deliktu. Je-li však na poutači pouze obecnější informace o slevách apod., nejedná se o situaci srovnatelnou s jednáním žalobce. Ten totiž na úvodní stránce (u „vstupu“ do internetového obchodu) vyobrazil konkrétní výrobky (mobilní telefon a multifunkční hodinky) s konkrétními cenami (1590 Kč a 2590 Kč), v dalších krocích objednávky se však spotřebitel dozvěděl, že za tuto cenu nelze výrobky pořídit. Na úvodní stránce tedy žalobce informoval spotřebitele o cenách konkrétních výrobků tak, že se ceny zdály nižší než ceny skutečné. Pro úplnost pak zdejší soud odkazuje rovněž na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 11. 2009, č. j. 11 Ca 140/2008-40, podle něhož musí prodávající spotřebitele informovat o částce konečné (a to od samého počátku, jak soud uvedl shora).

Městský soud v Praze tedy přisvědčil žalovanému v tom, že účelem informační povinnosti zakotvené v § 12 zákona o ochraně spotřebitele je poskytnout spotřebiteli úplnou informaci o skutečné ceně od samého počátku „nakupování“. V tomto kontextu je též třeba chápat žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 16/2007 – 57. V tomto případě skutek spočíval ve skutečnosti, že spotřebitelé – cestující městské hromadné dopravy – se informace o ceně dozvěděli až při nástupu do autobusu, tedy v okamžiku, kdy již byla jejich možnost volby omezená. Nejvyšší správní soud v uvedeném případě nejprve odkázal na shora citovaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 11 Ca 203/2005 – 30 a poté akcentoval povinnost prodávajícího – přepravce o ceně informovat *včas*. Soud tedy v projednávané věci dospěl k závěru, že odkazovaný rozsudek vnímaný ve svém celku (nikoliv jen jeho tzv. právní věta uveřejněná ve Sbírce rozhodnutí NSS) podporuje spíše výklad zastávaný žalovaným.

Stejně tak soud s žalovaným souhlasí, že posuzovaný delikt je deliktem ohrožovacím, není tedy k jeho spáchání třeba, aby zdání, že je cena nižší, bylo skutečně vzbuzeno, či snad

došlo k uvedení spotřebitele v omyl, postačí možnost, že by se tak mohlo stát. Městský soud v Praze v této souvislosti nesouhlasí s výtkou, že by žalovaný svým výkladem chránil „podprůměrné spotřebitele“. Jak bylo uvedeno shora, delikt je spáchán, je-li v jakékoliv fázi směřující k prodeji konkrétního výrobku uvedena nižší cena, než je cena skutečná. Koncept průměrného spotřebitele by bylo lze uplatňovat při posuzování, zda bylo skutečně zdání nižší ceny vzbuzeno, či (hypoteticky) zda určitá informace je konkrétní cenou pro konkrétní výrobek; to však není případ posuzovaného správního deliktu. Žalobce vyobrazil na úvodní stránce internetového obchodu obrázek konkrétního zboží (mobilního telefonu, resp. multifunkčních hodinek), uvedl jeho název a cenu 1590 Kč (resp. 2590 Kč) a do těsné blízkosti umístil tlačítko „koupit“; v popsáném případě neponechal žalobce (jakémukoliv) spotřebiteli prostor k úvahám, zda jde o cenu zboží či nikoliv.

Konečně argumentace žalobce ostražitostí spotřebitelů plynoucí z porušování předpisů o ochraně spotřebitele jinými prodejci není přípustná, neboť všichni jsou povinni dbát zákonem uložených povinností (zde zákonem o ochraně spotřebitele) a nemohou těžit z jejich porušování. Žalobce nemůže dosáhnout rozmělnění či změkčení jasně dané povinnosti poukazem na ostražitost spotřebitele nabytou ze zkušenosti s porušováním předpisů ze strany prodávajících. Konečně ze stejného důvodu není případný ani odkaz žalobce na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu; tato směrnice se ostatně vztahuje pouze na užívání nekalých obchodních praktik, mezi nimiž není informační povinnost obdobná § 12 zákona o ochraně spotřebitele zahrnuta.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že ani třetí žalobní námitka není tedy důvodná.

Pro úplnost Městský soud v Praze závěrem uvádí, že žalobce nevznesl v žalobě žádné námitky, kterými by brojil proti určení výše pokuty za spáchaný správní delikt. Soud za námitku tohoto obsahu nemůže považovat vyjádření žalobce v bodě VII žaloby citující § 2 odst. 4 správního řádu (*„správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“*), neboť se nejedná o konkrétní žalobní námitku, ale o pouhou citaci právního předpisu bez jakéhokoliv vztahu k projednávané věci.

Poněvadž Městský soud v Praze shledal všechny námitky žalobce nedůvodnými a neshledal ani vadu, pro níž by měl napadené rozhodnutí zrušit bez návrhu, žalobu jako celek zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, nevznikly žádné náklady, které by převyšovaly náklady jeho běžné úřední činnosti, proto mu jejich náhradu soud nepřiznal. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto na náhradu nákladů řízení nemá právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. června 2014

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Jana Jeklová